

۳ نکته‌ای که باید در مورد حَجّی بدانید

ایان دوگید

۱. اکنون زمان آن است که اطاعت از خداوند را در اولویت قرار دهیم.

کتاب حَجّی برای مردمی نوشته شد که عمیقاً دلسرد بودند. آنان که از بابل به یهودا بازگشته بودند، زندگی در وطن را به طرزى طاقت فرسا دشوار یافتند. بازسازی سرزمین و زندگی پیشین خود در میان دشمنانی که از هر سو احاطه‌شان کرده بودند، بسیار سخت‌تر از آن بود که تصور می‌کردند. وعده‌های باشکوه اشعیا باب‌های ۴۰ تا ۶۶، به‌نظرشان بسیار دور از واقعیت می‌آمد. از همین رو، بازسازی معبد را متوقف کردند تا وقتی شرایط زندگی آسان‌تر شود. از نگاه آنان، اکنون زمان مناسبی برای چنین طرح‌های بلندپروازانه‌ای نبود (حَجّی ۱: ۲).

اما دیدگاه خداوند چیز دیگری بود. او به این نکته اشاره کرد که آنان منابع لازم برای ساخت خانه‌های مُسَقَّف خود را پیدا کرده‌اند (حَجّی ۱: ۴؛ ۱ پادشاهان ۶: ۹؛ ۷: ۳، ۷). در همین حال، دیگر فعالیت‌های‌شان به‌دلیل نافرمانی، زیر لعنت خداوند قرار داشت (حَجّی ۱: ۵-۶). خداوند از آنان می‌خواهد درباره‌ی راه‌های خود بیندیشند، بهانه‌ها را کنار بگذارند و اطاعت از او را در اولویت قرار دهند (حَجّی ۱: ۸). به رهبری زَرُبابل، والی، و یوشع، کاهن اعظم، مردم به سخنان حَجّی گوش فرا دادند و دست به کار شدند (حَجّی ۱: ۱۲). خداوند با ایشان بود و روح آنان را بیدار کرد تا یک‌دل برای بازسازی معبد، نماد آشکار حضور خدا در میان قومش، کار کنند (حَجّی ۱: ۱۴).

۲. بهترین هنوز در راه است.

هنگامی که مردم مشغول بازسازی معبد در اورشلیم شدند، عامل بالقوه‌ی دیگری برای دلسردی پدید آمد. معبد جدید از شکوه و جلال معبد پیشین بی‌بهره بود (حَجّی ۲: ۲-۳). اگرچه از نظر اندازه برابر با معبد سلیمان بود، اما نه طلا و نقره‌ی فراوان داشت، و نه دیگر مرکز نمادین یک پادشاهی و امپراتوری به‌شمار می‌آمد. بدتر از آن، جلال خداوند پیش از نابودی معبد به‌دست بابلیان، از آن خارج شده بود (حزقیال ۱۰). بدون بازگشت وعده‌داده‌شده‌ی حضور خداوند (حزقیال ۴۳)، معبد چیزی جز پوسته‌ای تهی و بی‌ارزش نبود. با این حال، سخنان خداوند از طریق نبی، مردم را تشویق کرد که ببینند خداوند حقیقتاً به میان ایشان بازگشته است، حتی اگر نشانه‌های ظاهری این بازگشت هنوز آشکار نشده باشند (حَجّی ۲: ۴-۵). مردم باید قوی باشند و کار کنند. همان فرمانی که در روزگار یوشع و حتی خود سلیمان داده شده بود (یوشع ۱: ۶؛ ۱ پادشاهان ۲: ۲). همان خدایی که هنگام خروج از مصر با قوم خود بود، اکنون نیز با آنان است و زحمات ایشان را بی‌ثمر نخواهد گذاشت (حَجّی ۱: ۱۳).

آنچه آنان با چشمان خود می‌دیدند، معیار نهایی کار خداوند نبود. آنان باید هم به گذشته بنگرند و هم به آینده، و به آنچه خداوند

در راه دارد، امید ببندند (حَجَّی ۲: ۶-۹). روزی خواهد آمد که خداوند نظم کنونی جهان را به لرزه در خواهد آورد، ملت‌ها را در جایگاه واقعی‌شان قرار خواهد داد، و برکت و صلح (شالوم) را از معبد خود روانه خواهد ساخت.

۳. وعده‌های خداوند، اکنون و آینده را به هم پیوند می‌دهند.

دو وعده‌ی بنیادین در سراسر نبوت حَجَّی جاری است: وعده‌ی خدا برای بودن با قومش، که در معبد اورشلیم تجسم یافته، و وعده‌ی ظهور مسیح، که در نسل داوود قرار دارد (۲ سموئیل ۷). در آغاز کتاب، هر دو وعده در معرض تردیدند: معبد در ویرانی است و جلال خداوند از آن رفته؛ نسل داوود نیز گویی کنار نهاده شده، همانند انگشتی که از دست بیرون افکنده‌اند (ارمیا ۲۲: ۲۴-۲۶). اما در پایان کتاب، نشانه‌های روشنی از بازسازی دیده می‌شود: معبد بازسازی می‌شود و زُرَبابل، والی و از نسل داوود، به‌عنوان انگشتر برگزیده‌ی خدا تأیید می‌گردد (حَجَّی ۲: ۲۳). با این وجود، معبد هنوز از جلال خالی‌ست، زُرَبابل نه پادشاه است و نه مسیح موعود. قوم باید با ایمان زندگی کنند، به این باور که آنچه خداوند آغاز کرده، در روز نهایی به کمال خواهد رسید.

این وعده‌ها به‌روشنی به عیسی مسیح اشاره دارند. او معبد واقعی خداست (یوحنا ۲: ۱۹)، کسی که جلال خدا در او با ما ساکن شده است (یوحنا ۱: ۱۴). او به‌عنوان عِمانوئیل، «خدا با ما»، حضور الهی را در میان قوم خود تجسم بخشید. اکنون که مسیح به آسمان صعود کرده و روح القدس را بر کلیسا فرو فرستاده است، حضور خدا در جهان از طریق ما—قوم او—نشان داده می‌شود. کلیسا، بدن مسیح، معبد تازه‌ی خداست، که از یهود و غیریهود ساخته شده و با هم مسکن مقدس خدا می‌شوند (افسیان ۲: ۱۶-۲۲؛ ۲ قرتیان ۶: ۱۶-۷: ۱).

ما نیز چشم به پسر بزرگ‌تر زُرَبابل داریم—عیسی مسیح (متی ۱: ۱۳)—همان کسی که امید ما در اوست. او نیز نه هیبتی داشت و نه جمالی که نظرها را جلب کند؛ بلکه شکل یک غلام به خود گرفت و در نهایت تا مرگ بر صلیب فروتن گشت (فیلیپیان ۲: ۵-۸). اما در نتیجه‌ی آن اطاعت، خدا او را به جایگاهی رساند که نامش بالاتر از هر نامی باشد (فیلیپیان ۲: ۹-۱۱). اکنون، در حالی که در انتظار لرزش نهایی آسمان و زمین هستیم، وظیفه‌ی ما این است که وفادار بمانیم و بدانیم که در پرتو مرگ و رستاخیز مسیح، زحمت ما در خداوند بیهوده نیست (۱ قرتیان ۱۵: ۵۸).

این مقاله بخشی از مجموعه «هر کتاب از کتاب مقدس: ۳ نکته‌ای که باید بدانید» است.

این مقاله در وبسایت لیگونیر منتشر شده است.

دکتر ایان دوگید، استاد عهدعتیق در دانشگاه الهیات وست‌مینستر در فیلادلفیا است. او نویسنده‌ی چندین کتاب از جمله "تمامی زره خدا" و "صفنیا، حجی و ملاکی" است.